

PETALE DE LUMINĂ

Revista școlii nr. 29
"Sfânta Ana" Galati

februarie
2010

Nr. 16

SUMAR

Martorii timpului.....	1
Copilăria - un basm fără sfârșit.....	2
Ca un fluture în miez de vară.....	3
Gânduri de gimnazist.....	4
Cine sunt eu?.....	6
Magia vremurilor de demult.....	8
Toamna.....	10
Gânduri în oglinda sufletului.....	11
Dramă în două acte și ultimele trei luni de vacanță.....	12
Gânduri de absolvent	12
Povestea unui fulg de nea	13
Iarnă de absolvent	13
Fulgeru.....	13
Tabăra de la Horezu.....	14
Din jocurile noastre.....	15
All about "The legend".....	16
Fashion tips.....	18
Travelling.....	19
Stranger than fiction Urban myths.....	20
Christmas through my eyes.....	21
Interviu.....	22
Ştiați că?.....	23
Literatura egipteană antică și cărțile morților.....	24
Fulgerul.....	25

COLECTIVUL DE REDACTIE

Redactor şef: Teodora Benescu
Redactor - şef adjunct: Andra Resmeriță
Secretari: Ana Maria Băloj
Ioana Mincu
Bogdan Serea

Coordonatori:

Cătălina Caragea
Dorica Roşu
Olimpia Niță-Năstac

Tehnoredactare: Adriana Stanciu

Martorii timpului

Anotimul frunzelor căzătoare nu se lăsa alungat de iarnă. Era o zi frumoasă de toamnă târzie. Vântul adia ușor, iar copacii își scuturau pletele. Parcă ningea cu frunze.

Strada „Ion Luca Caragiale” părea ruptă de realitatea zilelor noastre. De o parte și de alta a străzii vechile case construite prin anii 20 emanau nostalgia timpurilor de altădată. Din capătul străzii, prin culoarele timpului, pășeau ușor pe piatra cubică personajele celebre creionate cu artă și măiestrie de părintele „Schițelor” noaste. Ce vremuri...ce timpuri...

Deodată, poarta unei case s-a deschis și o bătrânică cu față albă de timp mi-a zâmbit cu duioșie. I-am întors zâmbetul cu respect și curiozitate. Eram sigură că a văzut multe și ar dori să-mi împărtășească unele din amintirile ei.

Am întrebat timidă de când locuiește pe această stradă și am aflat:

S-a născut în 1918, la finele Războiului cel Mare. Tatăl ei a fost căpitan în Armata Regală.

La început strada s-a numit „Balaban”, iar apoi „I. L. Caragiale”. Bustul scriitorului tronează în Grădina Publică din 1956, dar cea mai veche statuie din Galați este cea a lui Mihai Eminescu, ce a fost dezvelită în anul 1911.

În perioada interbelică, după ce s-au terminat și „anii nebuni”, Galațiul a devenit al cincilea oraș al țării, cu un înfloritor negoț pe Dunăre.

În timpul celui De-al Doilea Război Mondial orașul a fost bombardat de aviația germană, dar viața a mers mai departe cu bucurii și necazuri. Momentele fericite s-au imortalizat în fotografii îngălbenești de aripa blândă a timpului, cum este cea pe care o ține în mâna tremurândă, făcută de un bătrân fotograf de pe strada „G-ral Berthlot”.

Imaginea alb-negru a unei tinere doamne cu pălărie m-a făcut să tresar. Doar blândețea chipului și bunătatea ochilor mai aduc cu bătrânică de treabă din fața mea. Fiecare rid conține o amintire personală sau un eveniment apus al străzii. Iar zâmbetul tineresc de atunci a devenit un surâs înțelept.

Am simțit emoția cu care oamenii de atunci s-au pregătit pentru prima lor fotografie, un lucru banal pentru noi astăzi.

Peste ani oare ce fotografie voi arăta nepoților mei sau chiar unui nostalnic vizitator necunoscut al străzii?

Vor avea același aer vechi și vor transmite aceleași nostalgorii?

Sper că da...

Teodora Benescu, clasa a VI-a B

Copilăria - un lumen fără sfârșit

De când m-am născut, am crezut că voi avea parte de cea mai lungă copilărie pe care o poate avea cineva, astă pentru că mă consideram cel mai norocos copil. Însă multe momente petrecute cu foarte puțin timp în urmă, au fost uitate încetul cu încetul.

Când am văzut eu oare cea dintâi floare? și când am zâmbit eu, privind cu ochii înlăcrimați un fluture alb? Toate au fost uitate o dată ce am intrat în gaura neagră a adolescenței. Ea a fost elementul care a realizat trecerea fulgerătoare dintre cele două etape ale vieții.

Sunt însă momente când doresc să profit de libertate și să alerg pe câmpul adolescenței cu speranța că voi putea culege cele mai frumoase clipe. Linighită, stau și evoc momentele în care am văzut primul răsărit de soare și mi-am spus că o să trăiesc.

Mă consider o persoană bogată, fiindcă am multe amintiri, căreia nu îi este teamă de trecut. Mă simt copleșită de emoție și încerc să alung flacăra dinăuntrul meu. Mă simt ca și când aş merge pe un drum de munte bătătorit care nu duce nicăieri. Mă opresc. și, totuși, doresc să pătrund în inima inflăcărată a vieții. Să găsesc răspunsuri la cele mai tulburătoare întrebări. Știn că răspunsurile se găsesc în trecerea timpului, simt însă elocotind în vine dorința de a trăi.

De asemenea, mai știn că aceste clăsuri triste prin care tocmai trec sunt trecătoare. Că ele se vor pierde la fel ca amintirile, o dată cu trecerea neîncetată a timpului. Le voi îndepărta cu voință sau viața le va ține departe din mine.

Copilăria este, cu siguranță, cea mai frumoasă etapă a vieții încăcat, acum îți formezi personalitatea, înveți cum să-ți exprimi sentimentele. Întotdeauna va cânta înăuntrul nostru melodia inimii ale cărei versuri le vom găsi mereu în suflet.

Povara amintirilor vibrează adânc și cutremurător, vârsta copilăriei având farmecul ei, greu de înțeles peste ani.

Aștept, uitând de această etapă, așteptând cu ardoare vârsta maturității, mulți dintre noi pierd miciile bucurii, așteptând marea fericire din adolescență.

Laura Munteanu, clasa a VIII-a C

Ca un fluture în miș de vară

In crizalida nu prea încăpătoare, încerc să-mi întind aripile și, plin de curiozitate, încerc să-mi fac drum către prima mea zi de vară.

Ajuns în răcoarea umedă a dimineții, mi se pare că am adormit căt lumea, de aceea mă întreb bănuitor dacă nu cumva m-am grăbit și mai am mult de așteptat răsărîtul soarelui.

În așteptarea miracolului, mă întreb de unde am venit pe lume, și-al cui eram, căci nu simțeam nici durere, nici bucurie? Dar nu apuc bine să mă dezmeticesc și uit întrebările care prinserează mă frământă, căci deodată se răsfiră din înalt mănușchiul strălucitor al razelor de soare și peste întreaga grădină năvâli un nor de aur. Ce minunăție! Lumina soarelui, pământul, florile! și iarba ce pare un adevărat rai care începe niciunde și se sfârșește nicăieri!

Deodată, mă încercă o formă lăuntrică: să iers de sub umbra răcoasă și să dan buzna afară în ploria de lumină. Fac primul pas, dar rămân pe loc, orbit de atâtă strălucire. Încetul cu încetul îmi vine înima la loc și deschid ochii mai mult, mai tare, mai bine, bine-bine de tot și privesc în sus. Cu cătă strălucire, ce adânc și albastru se dezvelea cerul, iar din mijlocul tării albastre, un bulgăre de aur aprins arunca văpăi. Oare de acolo am venit?

Am privit în dreptul meu și deasupra capului am zărit lujerul unui crin ce se înălță, de parcă floarea din vârf își deschidea paharul, chiar dedesubtul bulgărelui de aur să-i culeagă razele.

Împins de un imbold lăuntric, am întins aripile și am zburat, mirându-mă că pot străbate cerul cu atâtă ușurință. Până la floarea de crin mi se pără o cale lungă, dar așa am observat frumusețea aripilor ce păreau petale zburătoare, picurate cu nuante din culorile

Ajuns acolo sus, am zărit grădina-ntrăgă plină cu fel de fel de flori și, zglobiu, mi-am luat zborul spre cununile de zorele cu florile deschise, fragede, acoperite de roua dimineții ca niște nestemate vii și, zburând deasupra lor cu adieri de catifelate aripi, am primit cel dintâi sărut.

Mi-am luat zborul către altă floare și vîte-așa am colindat hoinar grădina toată căt a fost gina de mare. Că se intunecase, nici nu mi-am dat seama! Mă apucase noaptea pe cărările aerului și, obosit, abia am reușit să poposesc pe o petală, unde mi-am strâns aripile, pregătindu-mă de somn, în așteptarea următoarei dimineți.

Maria Teodora Savin, clasa a V-a B

Gânduri de gimnazist

Vacanța de vară a trecut mai repede decât mi-aș fi dorit.

Și totuși... Iată-mă la început de an școlar, cu gândurile imprăștiate în fața unei noi etape din viața mea: clasa a cincea, primul an din ciclul gimnazial. Cum vi se pare că sună?

Sinceră să fiu, voi încerca să-mi aşez unul câte unul gândurile „amestecate”, de astfel, dorindu-mi să reușesc la învățătură cel puțin la fel, dacă nu mai bine decât în ciclul primar.

Îmi va fi întotdeauna alături și în momentele mai bune, dar și în cele mai puțin bune, un dascăl, un dascăl numit simplu „Dirigintă”...

Sotir Anca-Nicoleta, clasa a V-a A

Am trecut de etapa când eram un simplu boboc. În acest nou univers în care am pășit trebuie să mă adaptez la cerințele impuse. Nu poți afla despre această senzație, ci trebuie să o trăiești pe pielea ta. Acum, atenția mea o voi distribui la fiecare dintre profesorii mei.

Chiar dacă nici o mulțumire nu ar fi de ajuns pentru felul în care m-a îndrumat doamna învățătoare, acum va trebui să mă obișnuiesc cu alți oameni care mă vor modela pentru viitor.

Stiu că nu va fi același nivel de educație și că nu îmi va fi deloc ușor, dar va trebui să învățăm să colaborăm.

Deși în prima zi m-au încercat sentimente de teamă de necunoscut, acum privesc intrarea în clasa a cincea ca pe o provocare.

Gafton Mihaela Alexanru, a V-a A

Clasa a V-a înseamnă pentru mine un alt început, cel al maturizării.

Fiecare început are frumusețea, emoțiile și surprizele lui. Este o trecere interesantă de la copilărie la mai multe responsabilități. O trecere cu multe schimbări.

În clasa a V-a vom avea câte un profesor pentru fiecare materie. Și fiecare își va pune amprenta asupra noastră ca elevi și ca oameni.

Este o trecere emoționantă pentru că voi întâlni și persoane noi: atât profesori noi, cât și câțiva colegi noi, dar voi simți și aerul familiar atunci când mă voi reîntâlni cu vechii și dragii mei colegi din clasele I-IV.

Emoțiile vor fi și atunci când o voi revedea pe Doamna Învățătoare care ne-a fost alături atâta timp și care ne știa pe fiecare în parte cu bune și cu rele. Acum dumneaei va fi înconjurată de alți copii, elevi de clasa I, care vor fi extrem de speriați pentru că trec pentru prima dată pragul unei școli.

Emoții vor fi mereu, dar dorința de a cunoaște tot mai multe lucruri și arta profesorilor de a ne face să iubim școala ne vor ajuta să ne perfecționăm și să trecem cu fruntea sus peste orice dificultăți.

Atanasiu Andreea Beatrice, clasa a V-a A

Gânduri de gimnazist

Toamna a sosit și a deschis porțile școlilor.

Cum sunt nou venit în clasă, nu cunosc pe nimeni. Astăzi, în prima zi de școală, am facut cunoștință cu noii colege și cu doamna dirigintă.

Am ajuns acasă și, cum curiozitatea mă framântă, trebuie să rasfoiesc noile manuale de clasa a V-a. Începând de anul acesta, o să avem două materii noi: educația tehnologică și franceza. Sper să-mi placă și aceste obiecte la fel ca și celelalte. Rasfoind paginile, mi-am dat seama că o să am multe taine de descoperit.

Toată ziua m-am gândit și m-am tot întrebat: "Oare o să mă descurc?", "Oare o să-mi fie greu cu un profesor pentru fiecare materie?"

Voi primi răspunsul la sfârșitul anului școlar.

Cătălin Hardulea, clasa a V-a A

Încă din clasa a IV-a, am avut un sentiment de curiozitate legat de ciclul gimnazial. Însă, la câteva zile după ce am început clasa a V-a, adică primul an de gimnaziu, mi-am dat seama că este mai plăcut, însă puțin mai greu decât în ciclul primar. M-am acomodat repede cu noul program, cu profesorii și cu acei colege care au venit anul acesta în clasa noastră. Nu a durat mult să-mi dau seama că voi avea mai multe responsabilități și că abia acum începe greul. Am descoperit multe lucruri noi și mi se pare că înțeleg mai bine explicațiile primite.

Sper să am rezultate foarte bune în nouul ciclu de școală și să mă ridic la nivelul pe care îl doresc și profesorii mei.

Căpătană Octavian, clasa a V-a A

Cine sunt eu?

*U*n puști de doar doisprezece ani despre care mulți ar putea spune că sunt prea mic pentru a scrie multe despre mine, dar nu este deloc așa. Sunt un copil blonduț, cu ochi albaștri. Mulți ar putea spune că am figură de îngeraș, dar, imediat ce mă vor cunoaște, își vor da seama că am și eu, ca toti băieții de vârstă mea, apucături și sunt capabil de mii obrăznicii. Sunt un copil sensibil, iubesc florile, natura, animalele. Ador ieșirile în aer liber. Îmi place să dansez. Muzica mă îndeamnă la visare. Chiar dacă nu mă consider un aventurier, îmi place să citesc cărți de aventură și nu de puține ori simt că iau parte la acțiune.

Printre colegi și prieteni sunt considerat un tip serios, bun camarad; de câte ori îmi stă în putință, îi ajut pe cei care au nevoie de un sfat bun sau sunt în impas. Îmi place să fiu lăudat, dar am și defectul de a mă „culca pe lauri”, aşa cum îi place mamei să-mi spună.

Îmi amintesc acum de prima mea zi de școală de gimnazist. M-am trezit mai devreme ca de obicei. După o vacanță lungă, plină de peripetii, am fost nevoit să dezgrop tainicele secrete ale matematicii, ale limbii și literaturii române și câte și mai câte cunoștințe acumulate în cei patru ani de școlală primară, date uitării într-o singură vacanță. Îmbrăcat în hainele noi ale unui gimnazist începător, mă îndreptam sfios către școală. Pe obișnuitul drum treceam pe sub ramurile împodobite cu lumină și culoare și peste covorul de frunze foșnitor care murmură un cântec trist când trece o adiere de vânt. Până și puful păpădiilor era furat de toamnă, o mândră harnică și de bunuri dănică. După patru ani, m-am obișnuit cu drumul spre școală și nici nu am simțit când am ajuns în curtea imensă. Acolo era forfotă mare. Obișnuit cu doamna învățătoare, am intrat și eu în grupul de boboci de clasa întâi, dar la scurt timp mi-am dat seama că locul meu nu era acolo.

Am intrat în sala de clasă de unde am luat în primire noile manuale. Tot acolo am fost întâmpinați de doamna dirigintă care ne-a comunicat, printre altele, că la fiecare materie avem alt profesor.

Am crezut că mă voi acomoda greu cu ipostaza de gimnazist, dar timpul mi-a dovedit contrariul. M-am obișnuit cu toate, dar acum mă frământă altă întrebare:
„Oare după gimnaziu cum va fi?”

Călin Jugănaru, clasa a VI-a B

Dag. 6

Nr. 16

"Petale de lămină"

Cine sunt eu?

Sunt o mică parte din această lume, poate ceva neînsemnat. Viața mi-am început-o, asemenea tuturor semenilor, ca o ființă obișnuită. Fiecare ne naștem cu un dar de la Dumnezeu pe care trebuie să-l găsim și să-l folosim. Lumina pe care o dă în jur un om poate concura cu lumina oferită de o stea.

Pe zi ce trece, înfloresc precum un trandafir într-o zi cu ploaie. După părerea părintilor, sunt un înger, dar am și câteva pete negre pe haina mea albă, plină de calități.

Am ochi verzi și păr castaniu. În fine, aspectul fizic nu prea contează.

De obicei, sunt mai tăcută decât ceilalți. În același timp, sunt un copil foarte atent, calm și prompt. De asemenea, sunt foarte grijulie cu timpul și nu mă vei vedea întârziind la școală. Pentru mine, totul trebuie să fie perfect. Dacă nu, pregătește-te să-mi ascultă criticele. Nimici nu scapă de ele, nici chiar eu. Cer perfecțiune, dar sunt întotdeauna lângă persoanele care au nevoie de ajutor.

Îmi plac sportul și munca fizică în aer liber. Dedic mult din timpul meu liber desenului, lecturii, literaturii, în general. Sunt înzestrată cu multă răbdare și precizie, iar visul meu este să devin psiholog.

Niciodată nu voi putea spune totul despre mine.

Alexandra Petronela Ilașcu, clasa a VI-a B

Cine sunt eu?

Întotdeauna m-am întrebat: oare cine sunt? Niciodată nu am primit un răspuns concret. Cineva îmi zicea că sunt o fată, altcineva că sunt un om, alteori aflam că sunt un corp uman, o creație a lui Dumnezeu etc.

Într-o zi, mama mi-a spus: ești trup și suflet, ochi și zâmbet, iubire sau plânset! Am stat puțin și am cugetat. Trup sunt de la Dumnezeu, suflet, la fel. Ochii sunt pentru a vedea drumul bun în viață, iar zâmbetul pentru a râde la bucurii.

Iubirea există și în copilărie și în adolescență și la bătrânețe. În copilărie îți iubești părintii și plângi când te ceartă, în adolescență iubești un prieten și plângi când îl pierzi. La bătrânețe îți iubești pe cei care sunt cu tine și îți plângi pe cei ce nu mai sunt printre noi.

Am întrebat-o apoi pe sora mea despre identitatea mea și mi-a spus același lucru. L-am întrebat, de curiozitate, și pe tata. El mi-a spus că știi deja. Se pare că știe ce gândesc. Mereu face la fel. Când vreau să-i spun ceva, el știe deja.

În concluzie, sunt trup, suflet, ochi, zâmbet, iubire cu niște oameni minunați pe lângă mine. În-tr-un cuvânt, eu sunt viață.

Sorina Miron, clasa a VI-a B

Componere realizată pentru Concursul „*Povești din orașul de demult*”, la care școala noastră a obținut **Premiul special**

Magia vremurilor de demult

Alte povestiri țesute cu vraja gândului plutesc zi de zi printre noi! Cele mai frumoase sunt însă cele spuse cu pricepere de stră bunica mea, o moldoveancă cu glas Cald, frumoasă foc la tinerețe. Cum reușește să îmi înveselească zilele de vară petrecute în micuța, dar cocheta ei căsuță! Oare i-am mulțumit vreodată? I-am spus că este cea mai bună povestitoare? Dacă stai și o ascultă în timp ce toarce, depărând vechi și neuitate istorioare, parcă nu ai vrea să mai pleci niciodată de lângă ea. Până și prietenii mei sunt de aceeași părere. De fiecare dată când mergem să o vizităm, ne servește cu prăjiturele și ceai Cald, binevoitoare ca întotdeauna și ne povestește, dregându-și glasul, o mulțime de lucruri.

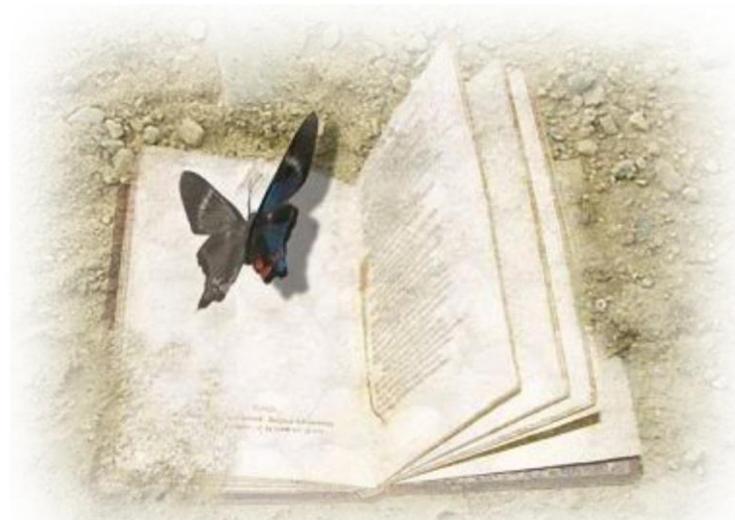
În ziua aceea, eram cu două prietene dragi la ea, răsfoind vechiul ei album cu poze și vederi.

Curge Dunărea albastră
Depărând ca o măiastră,
Mii de povestiri știu...
Și-alte mii legende mute.

Dintre câte țări străbate,
România e o carte
Ce cuprinde teritorii,
Cu eroi de neam și glorii. ...

Grăi stră bunica deodata cu glas stins.
- Poftim? am întrebat nedumerită.

În oraș, pe străzi, castanii,
Înfloreau numărând anii
Celor ce ieșeau pe stradă,
Admirând câte-o paradă.

- Eh... Cum a trecut timpul! Degeaba îl rogi să se opreasă, nu o face nicicând. Nu te ascultă. Trece mai departe, lăsându-te în urmă. Cât de mult a trecut de când eram de vîrstă voastră! Parcă mai ieri alergam în livada din spatele casei, jucându-mă și nebăgând-o în seamă pe maica mea, care mă striga insistent la masă. Ce vremuri îndepărivate... Si ochii îi alunecară spre fereastră, parcă admirând jocul vioi al frunzelor veștejite, purtate de vânt.

Cântăriind vorbele ei, am răsfoit albumul mai departe, până când am dat de o poză veche, îngălbănita de vreme, pe spatele căreia scria cu litere subțiri "Strada Domnească, anul 1916".

- Cine a facut poza aceasta? Am întrebat-o curioasă, știind prea bine că anul 1916 era anul nașterii ei și, prin urmare, nu putea fi ea cea care o făcuse.
- Stră-străbunicul tău. Eu abia mă născusem. Totuși, vă pot povesti câte ceva din acele vremuri.
- Oh, vă rugăm! izbucni Simina, prietena mea. Cu un surâs, străbunica începu să povestească.
- Pe atunci, totul era atât de diferit. Nici vorbă de mașini de lux sau alte lucruri specifice timpurilor în care ne aflăm acum.

Doamnele și domnișoarele purtau rochii vaporoase, lungi, corsetul făcându-le talia foarte subțire. Pantofii cu toc, mănușile de obicei albe, frumos brodate și umbreluța cu dantelută erau accesoriile nelipsite. Păcat că nu prea poți zări femei în poza aceasta. Mare păcat. Când voi găsi vreo fotografie mai bună, îți-o voi arăta.

Domnii, mai ales nobilii, cutreierau în lung și în lat străzile, îmbrăcați în costume strălucitoare, fastuoase, cu pantofii lustruiți, unii dintre ei cu bastoane în mâini și nelipsitele pălării pe care le scoteau respectuoși în fața doamnelor, salutându-le și, totodată, atingându-le ușor cu buzele mânile delicate. Clădirile, mai puțin moderne, dar la fel de impunătoare ca și acum, vezi bine și în această fotografie, străjuiau de o parte și de alta străzile late, pavate cu piatră cubică. În zilele de sărbătoare, în tot orașul era mare forfotă. Bărbații, întâlnindu-se pe la colțuri sau prin cafenele, cum ar fi Podgoria, cea din imagine, discutau diverse probleme care țineau de economie sau politică.

Seara, timp de serenade.

Tinerii la promenade
Ascultau privind la astre
Valsul Dunării albastre.

Faleza nu era la fel de frumoasă ca acum, dar orașul nostru era unul important fiindcă era pe malul Dunării și, totodată, peisajul era unul foarte frumos. Dunărea, cu valuri mici și liniștite, înainta încet către Marea Neagră, fiind străbătută de vapoare cu pânze albe. Ce putea fi mai frumos decât să asiști la acest spectacol fermecător, pe ritmurile unui vals incredibil? Ah... Ce vremuri!

-Frumos... Era deosebit orașul din trecut, am spus noi fascinate.

-Ehee... Scumpele mele, într-un fel chiar era. Atât de liniștit, fără atâtea și atâtea pericole...

Povestea minunată a străbunicii s-a încheiat când a pornit încet spre bucătărie, vrând să ne aducă niște fursecuri, dar o altă pagină din istoria orașului Galați a fost descoperită de noi, fetele obișnuite cu viteza din prezent.

Nelersa Elena și Cristea Alina, clasa a V-a B

Toamna

„Petale de lumină” - punte către colegii din alte școli

Este o zi de noiembrie. Peisajul pare coborât dintr-un tablou unui pictor celebru care a pus roșu aprins pe frunzele de viță sălbatică și galben ruginiu pe cele de nuc. Iarba încă verde contrastează puternic cu galbenul roșcat al crăițelor înflorite.

Frunzele cad cu mișcări de aripi moi. Odată ajunse pe pământ, formează un covor foșnitor în care mi se afundă pasii. Răspândind tristețe, vântul cu a lui suflare matură frunzele pe aleile pustii. Printre ramurile goale, împodobile de lumină, crivățul cântă la xilofon. La început, notele sunt interpretate cu ușurință, apoi rafalele perturbă întreaga simfonie! Copacii oflează, iar lacrimile de promoroacă picură una câte una peste frunzele moarte. Dreau să aud cântecul păsărilor, dar degeaba. După un timp în care totul parca a incremenit, se aude cioc...cioc ...cioc! Este ciocanitoarea, care-și caută hrana sub scoarța copacilor

În aer miresmele de toamna plutesc, fiind accentuate de parfumul fin al gutuielor pufoase. A cazut bruma. Iarba, crizantemele și pamântul par trase într-o foită de staniol. Pânzele de păianjen s-au transformat în fire de mohair pufoș din care natura împletește haine pentru crizantemele care încă își desfă bobocii, încântându-ne cu cascadele de flori.

Dintr-o dată, cerul devine de plumb! Soarele încearcă din toate puterile să-și facă similită prezența, dar norii groși ca o mantie de fum îi îngreunează efortul.

Oare iarna bate la ușă?

Ana Răducan, Scoală Gimnazială Nr.33, "Ștefan cel Mare"

Gânduri în oglinda sufletului

Îmi amintesc și acum de prima mea zi de gimnaziu. Fericirea îmi inunda chipul când mă gândesc cu ce emoție în suflet am pășit într-o sală de clasă care avea să fie noua mea casă timp de patru ani.

Aici am văzut pentru prima dată chipuri noi, dar și vechi pe care le știam. Aici am dat ochii pentru prima dată cu o nouă viață despre care știam cum va fi doar din auzite. Toți o prezintau ca fiind destul de grea, neplăcută, incomodă, dar nu a fost așa. Oare de ce? Sunt sigură că vă întrebați. Am să vă spun de ce. În gimnaziu vei avea un al doilea părinte care te va învăța ce este bine și ce este rău. Te va dojeni, dar îți va îndruma pasii ca să ajungi cinera. Aici te formezi pentru un viitor mai bun alături de prieteni minunați care îți fac ziua mai bună.

Anii de gimnaziu au fost și vor fi zilele cele mai importante din viața mea: în acest timp care s-a scurs atât de repede am stat zile la rând, luni, ani alături de familia mea, colectivul clasei a VIII-a A, care a răzbuit de fiecare dată în toate și care mi-a arătat că pot fi întotdeauna cum mi-am dorit. Dar, mai presus de toate, ceea mai importantă a rămas doamna dirigintă care mi-a deschis apetitul pentru lectură, dorința de a participa la olimpiade și m-a încurajat, arătându-mi părțile mele bune și ce pot face cu mintea mea creativă.

Colegii mi-au arătat de fiecare dată ce e mai bun în ei. Deși, uneori, am văzut și partea cealaltă, am simțit mereu că mi-au fost aproape, cu toate că nu am fost chiar uniți în lucruri bune. Nu am să uit ziua banchetului, 5 spre 6 iunie, când a fost și ziua mea, iar toți participanții, colegi și dascăli, mi-au fost alături și m-au facut să mă simt minunat, ca o zână într-un castel alături de prinți, prințese.

De aceea, dragii mei, vă sfatuiesc, mai bine zis, vă rog să trăti la maximum orice clipă din gimnaziu, chiar dacă și la liceu va fi bine, pentru că doar o dată în viață te poți bucura de acești ani. Fiți uniți, fiți ca o familie!

Vasile Andreea, clasa a IX-a, CNVA

Dramă în două acte și ultimele trei luni de vacanță

Iarnă plină de regrete... Mi-am ascuns gândurile prea multe pe undeva pe sub falșurile zăpezii pentru că-mi pătau cu cerneala albul iernii. Îngheteasem. Mă îngheteaseră părerile de rău. Orașul se ascunse și el, împreună cu gândurile mele pe sub plăpuma pufoasă, dosindu-și zâmbetul crispat. Înghetease și el.

Dunărea fierbea, încețoșând faleza. și cugetul meu intrase într-o stare asemănătoare. Mă gândeam, în reveria mea, aflată sub monopolul tristeții absurde: sfârșitul actului 1... Piesă? Gimnaziul. Personaje? Noi toți. De ce dramă? Se apropie sfârșitul: clasa a VIII-a. Două semestre, două acte și ultimele trei luni de vacanță...

Sigur, toate par mult prea drastice, dar fiecare afirmație mi-e justificată de zilele atât de multe petrecute împreună. În opt ani am reușit să ne cunoaștem, dar nu am învățat, totuși, ce era mai important: să fim prieteni. Poate nu am fost elevi prea siliitori la... prietenie, dar asta nu se predă!

Gândurile, concepțiile noastre asupra vietii se schimbă cu fiecare pas către maturitate. E normal. Așa a fost și așa va fi mereu. Însă iarna aceasta, lucrurile au stat cu totul altfel pentru mine și, poate, pentru prima dată, m-au cuprins remușcările. Există posibilitatea ca o parte din vină să îmi aparțină și mie, dar cu ideea asta clar nu mă pot împăca... Oare n-am greșit cu toții? și dacă da, cine poate să ne spună unde? Tot eu îmi răspund: doar noi. Dar oare putem noi, în ignoranța noastră care înflorește, să dăm atenție și acestor lucruri? Nu generalizez acum: unii vor putea, dar e evident că totul stă în voință. Trebuie să vrei și, ca să vrei, trebuie mai întai să-ți pese. Încă nu e prea târziu, dar în curând va fi.

Și ideile mele s-au schimbat mult: iarna astă viața mi-a părut ca o scenă mare de pe care actorii apar deodată și dispar la fel de neașteptat, asemeni fulgilor de zăpadă care mi-au tot zburat pe la ferestre. Primesc premii pentru prestația lor sau își pleacă resemnați capetele. Rămân în mintea generațiilor viitoare, asemenea poeților sau doar se lasă afundați în anonimat. Noi suntem doar novici în piesa vieții și acum, la sfârșitul clasei a VIII-a nu vom schimba decât decorul. E adevarat, vor apărea noi personaje, dar ne vor rămâne alături și cele de care ne-am sprijinit atâtă vreme. Depinde de voința fiecăruia...

Nesiguranța și incertitudinile nu ne vor lăsa însă să ne bucurăm pe deplin de ultimele momente împreună nici dacă am vrea. Nimeni nu știe ce va urma pentru că, de data asta, nu ne-am învățat repăurile, iar scenariul nici măcar nu a fost scris. Totul stă în noi. Regizori, scriitori și actori, în același timp. Tot voința contează!

Ioana Trambitasu, clasa a VIII-a ☺

Gânduri de absolvent

Anul acesta se încheie un capitol din viața mea, acela de gimnazist. Ce simt gândindu-mă la acest lucru, este un amestec de bucurie și tristețe. Tristețe că îmi las în urmă colegi și profesori cu care mi-am petrecut ultimii patru ani, dar și bucurie că viața mea merge cu succes mai departe, către un nou capitol.

Gimnaziul a înseamnat mult pentru mine, căci aici am pus bazele cunoștințelor, dar mi-am făcut și mulți prieteni. Îmi vine să râd când mă gândesc că-mi vor lăpsi profesorii de ale căror note am fost veșnic nemulțumit, tot timpul având impresia că merit mai mult.

Acum îmi dau seama de toate aceste lucruri, căci mă uit prin prisma trecerii timpului. Nu apreciez ce ai avut decât atunci când îl pierzi, acest ceva fiind ocazia de a învăța, de a absorbi cât mai multă cunoaștere de la profesorii mei. De fapt, acesta este cel mai mare regret al meu, ca nu am profitat mai mult.

Îșadar mai... dau o pagină din carteia vieții pentru a trece la următorul capitol.

Corodescu Mihnea, clasa a VIII-a C

POVESTEA UNUI FULG DE NEA

Avenit și iarna. Ca fiecare copil aștept prima ninsoare, primul fulg de nea. Mi-am imaginat că sunt un fulg și am descoperit că aceștia au o viață aproape perfectă. An de an călătoresc prin diferite țări și aceștia îi bucură pe copii. Mă gândesc uneori de ce câteodată de sărbători nu avem zăpadă. Oare drumul fulgilor este atât de lung? Ce greutăți întâmpină aceștia?

Ca de fiecare dată este Crăciunul și nu ninge. În acest an l-am rugat pe Moș Crăciun să trimită câțiva fulgi și pe la noi, pentru a da frumusețe sărbătorilor de iarnă.

Gândindu-mă și uitându-mă pe fereastră, s-a scurs timpul. Am petrecut ore în sir imaginându-mi că trăiesc viața unui fulg efemer și plutesc deasupra lumii. Nici nu am observat că a venit cu adevărat iarna și că ninge. A venit frumusețea iernii. Au ajuns fulgii. Bun venit, zăpadă! Te-am așteptat mult...

Mocanu Adriana, clasa a VIII-a C

IARNA DE ABSOLVENT

N-am să încep aşa cum m-a îndrumat doamna profesoară de limba română, ci în stil propriu. Nerăbdătoare să simt mireasma iernii și să-mi încă măinile în zăpadă, mi-am petrecut noaptea veghind lângă fereastră, pierdută în dansul haotic al fulgilor.

Ivirea zorilor m-a umplut de bucurie. Îmbrăcată sumar, am promis să fac numai o scurtă expediție în iarnă, dar nu m-am putut ține de cuvânt. Așa că, la sfârșitul câtorva ore de joacă, eram înghețată. Aveam impresia că și zâmbetul mi-a înghețat pe chip - deci bucuria avea să dureze întreaga iarnă. Dar nu. Nu mă mai opream din râs, de fapt.

Maria Pislaru, clasa a VIII-a D

FULGERUL

Norii au început să se cearnă în steluțe argintii. Fulgi mari ca de vată încep încet să zboare pe ariile nevăzute ale vântului. Unul câte unul se apropiau încet de pământ. Dar un fulg mai argintiu decât ceilalți căzu pe drumurile de gheață de la Polul Sud. „Acolo”, își spuse el, „voi fi în siguranță”. Gândurile lui se îndreptau spre familia sa iubită, când, de sus, legănându-se în vânt, cădea ușor un fulg. Era chiar mama lui iubită. S-au îmbrățișat, iar ea era fericită că și-a putut revedea fiul pierdut.

Dar, a doua zi, vântul i-a luat la plimbare pe insulă. El bătea atât de tare, încât cei doi fulgi nu se mai puteau ține strânși unul lângă altul. Deodată se treziră în liniștea mării, pe o insulă mai mică de gheață, care se plimba pe apa liniștită. S-au plimbat aşa mai multe zile. Fulgii strălucitori ca niște diamante se speriau de norii care prevădeau o ninsoare puternică. Mama fulgului începuse să-și facă griji pentru puiul ei. Ninsoarea începuse să cadă peste sloiul lor de gheață. Ei și-au luat rămas bun unul de la altul, iar mama înduioșată își sărută pruncul și amândoi se topiră în furtuna ninsorii.

Blanca Eliza Ghimbășanu, clasa a V-a D

Tabara de la Horezu

În vara trecută am mers în tabără la Horezu. Orele pe drum au trecut pe nesimțite, în autocar a fost numai voie bună. Am mers cu elevi de la mai multe clase, pe unii îi cunoșteam, pe alții nu, însă cu toții ne-am împrietenit și am devenit o numeroasă familie. Am fost la Sfânta mănăstire dintr-un lemn, făcută dintr-un singur stejar. În curtea de lângă mănăstire mai erau câțiva stejari, dintre care unul căzut pe pământ. Povestea spune că o icoană a Maicii Domnului, de un metru lățime și 1,5 metri înălțime a fost găsită în stejarul din care a fost facută biserică.

Am fost la Ansamblul Monumental din Târgu Jiu, unde se aflau sculpturi ale lui Constantin Brâncuși. Am văzut "Coloana fără sfârșit" care are 29,35 metri și a fost dedicată soldaților români din Primul Război Mondial, "Masa Tăcerii" și "Poarta sărutului".

Am vizitat Peștera Muierilor, unde am admirat locul în care femeile, copiii și bătrânii se ascundeau când bărbații plecau la război. Pășind pe acolo, ne dădeam seama ce greu le era să meargă, deoarece se aluneca foarte ușor.

Am vizitat Sibiul cu Muzeul Brukenthal și Podul Minciunilor, unde se spune că dacă spui o minciună, podul se prăbușește, însă noi am testat legenda și putem zice "mit distrus"! La "Parcul Național Dumbrava Sibiului" am admirat animalele din grădina zoologică. Unele se simțeau importante, alergau de colo-colo, se dădeau în leagăn, cum ar fi un babuin și un tigru, însă cele mai multe se purtau de parcă eram niște copaci, adică nu conta prezența noastră.

Într-o zi am fost pe un deal lângă un izvor, în fața unui copac la "plajă". Ne-am jucat în apă, cu toate că era extrem de rece și soarele abia se vedea dintre nori. Mai târziu, după ce ne-am schimbat și am mâncat, am mers în satul Olarilor unde am mâncat corcodușe și am văzut cum se fac diverse obiecte din lut, după care am "făcut" și noi niște căni.

Am mai mers la barajul Vidraru, unde se poate practica bungee jumping, apoi la Cetatea Poenari, unde trebuie să urci 1480 de trepte, un drum lung și obosit la capătul căruia te așteaptă o priveliște de neuitat.

Ultima oprire a fost Mănăstirea Curtea de Argeș, unde pe peretele sudsic am admirat mormântul Anei, soția meșterului Manole, care a fost zidită, deoarece, conform legendei, tot ce construia meșterul Manole ziua, noaptea se dărâma.

Într-un cuvant "distracție". În două "multă distracție". În mai multe "o tabără de neuitat". Într-o propoziție "E o tabără de care ne vom aminti cu plăcere." Un singur lucru nu ne-a convenit, că nu a durat mai mult. Ne doream să dureze veșnic. Fără griji. Doar distracție. Fără școală. Doar vacanță. Fără lucruri de făcut. Doar o continuă petrecere.

Tănase Andreea, clasa a VII-a B

Din jocurile noastre

Copilăria se caracterizează prin joc. Copilul se joacă pentru că e copil. Nouă, elevilor de la clasa a II-a ne place mult să ne jucăm. Anul acesta n-am scapat nicio ocazie. Am folosit terenul școlii pentru desene pe asfalt, jocuri cu mingea sau jocuri în zăpadă, de care nu prea am dus lipsă.

Am fost în parcul de la Turnul de televiziune, pregătiți cu tot ce trebuie. Ne-am simțit minunat!

În octombrie am fost în excursie la Slănic Moldova. Din zori și până-n noapte, jocul a fost activitatea noastră de bază. Și pentru că am dat de zăpadă... ne-am pus și-n buzunare, să ne ajungă! Nu știam atunci ce iarnă va fi la Galați!

Iar când vremea aspră ne-a trimis în sala de clasă, am organizat alte jocuri în sala de sport. Iată unul dintre ele, care ne-a plăcut foarte mult! Fiecare dintre noi, cu ajutorul unui sul de hârtie igienică, trebuia să realizeze o mumie. Nu toți am fost meșteri de nota 10, dar ne-am amuzat!

Abia așteptăm vremea frumoasă să ieșim afară !
Vă invităm și pe voi !

Briana Oprișan, responsabil cu voia bună la clasa a II-a B

All about "The legend"

A raquet before a rattle

Rafael Nadal Parera was born in Manacor(Mallorca) on the 3rd June 1986 and his parents, Sebastiò and Ana Maria , were not long in realizing his love for sport. He held a raquet for the first time at the age of three.

The love for competition seemed to be something genetic: he is the nephew of Miguel Angel Nadal who played for Barcelona at the time of the Dream Team and his uncle, Toni Nadal is (guess what!) a tennis trainer.

Rafa remembers his childhood with affection. He was a happy, extroverted boy, the center of a close family. Looking back at that time he cannot help his smile, surprised by how innocent he was, and what a good time he had.

The most important decision

As a child, Rafa was a good footballer. In the junior league he scored more than a hundred goals showing signs of talent and , as he was a physical marvel who could achieve a high level in any discipline, he decided to practice, and he chose a small green ball.

At a very early age (8 years old) he won the first championship: The Torneo Baleares. This was the first episode in a story of early success.

Where others saw a hobby, he saw a challenge, and for someone with his ambition, a challenge is a provocation.

Two factors were decisive in his choice. He achieved many notable triumphs in tennis (at twelve he was already a champion of Spain and Europe) and his football trainer would not accept his players doing other sports, so, every time he came after playing or training with his uncle, he was relegated on the bench.

To avoid this situation, his father advised him to chose one of those two sports. You surely know his decision...

A genius was born

Rafa reached the second round of the Sevilla Challenger in 2001, and in the following year, at fifteen, he achieved his first victory in ATP match, beating the Uruguayan Ramon Delago.

In the same season he accumulated six Futures in Spain and got into the semifinals of the Challenger. His progress in one year was extraordinary and exceeded the most optimistic expectations.

In 2003 he made his debut in two Grand Slam tournaments. In his first appearance at Wimbledon he scaled to a deserving third round. 2004 was the year that saw his career take off: after the match in Brno he already made history as the youngest Spaniard ever to take part in this competition.

The prophecy might come true

After many successes Rafa is now not only the number one for all of us as he always has been. He is the best player in the world and the best clay rocket in history , and at 22 , with his ambition, we can talk about the future best tennis player of history.

Interview with Rafa Nadal

R : How would you define your game?

RN: Well...I think I am a solid player, a fighter, an aggressive one, especially from the back of the court. When I get chance, I try to move forward, don t I? But that doesn t happen very often.

R: How are you out of the tennis court?

RN: I think I am a normal teenager, especially when I am at home. I consider myself a very normal person. When I am in a tournament I suppose that being one of the best and all that change a little bit the situation but, as I said, close people consider me a very normal person.

R: What has tennis taken or given away from you?

RN: Tennis...I don t think it has deprived me of anything. I think it has given me many things. I m very lucky to do what I like and not everyone has that kind of chance.

R: What do you consider your strengths?

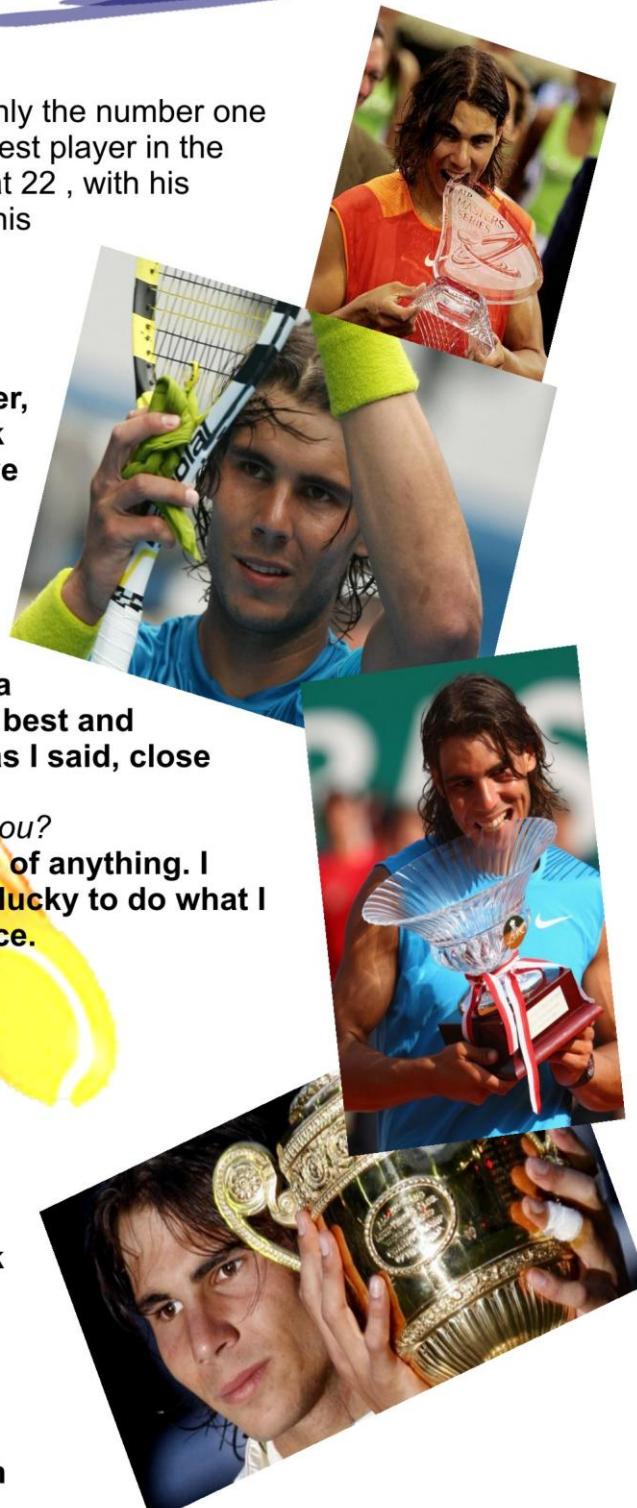
RN: I think my strengths are...well...I am a fairly fighting player, very focused.

R: And...do you have any superstition, lucky charm or quirk?

RN: No, actually I don t have any lucky charm. And about the superstitions, well...I have some. I always leave the bottles in the same position...and a few others. But I think these are things that can be improved and that you have to try to improve

R: Any aspect you could improve?

RN: Well, I think that both on and off court I can improve a lot of things. On court I can be more aggressive, I can serve better, I can volley better, I can slice the ball better and so on. Everything can be improved. And off court I think I could be a little bit more punctual, a little tidier maybe.

Trimbitasu Ioana a VIII-a D

Fashion tips

What is new and cool this year?

The colour of this year is blue, all kinds of shades. The advantage of this royal, but cold colour is that it can be worn at special occasions, but also for a walk with friends.

This year, stripes are back! All kinds of stripes, worn at all kinds of occasions. The floral prints are also

Of course, this year, the sun glasses are very important for an outfit. The accessories like earings, necklaces, bracelets and rings are also essential and must go with the clothes that you are wearing.

Short skirts and dresses are the best option because of the high temperatures that will rise in summer.

Remember! This year all have to do is match them with nice and simple accessories.

But the best tip in matter of fashion is to create your own style, original and simple, that represents your personality. Just be you!

It's a must have!

Ursociu Liana, Cls. a 8-a D

Travelling

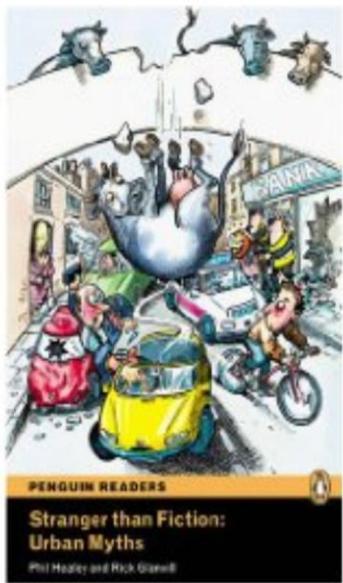
When I'm thinking about hobbies I always say travelling. In the country or abroad is always great fun to spend your holiday and visit new places at the same time.

Millions of people all over the world travel to see other countries and continents, modern cities and the remains of ancient towns. They travel to enjoy picturesque places, or just for a change of scene. It is always interesting to discover new things, different ways of life, to meet different people, to try **TYPICAL** food, to listen to traditional musical rhythms. Those who live in the countryside like to go to a big city and spend their time visiting museums and art galleries, looking at shop windows and dining in fancy restaurants. City dwellers usually like a quiet holiday by the sea or in the mountains, just walking, bathing or lying in the sun. Most travellers and holiday-makers take a camera with them and take pictures of everything that interests them - the sights of a city, old churches and castles, views of mountains, lakes, valleys, plains, waterfalls, forests; different kinds of trees, flowers and plants. Animal and bird watching is interesting too. Everybody can get to the place of destination by sea, by air and by land.

Travelling means live learning

Grasun Alvina, cl. a 8-a D

Stranger than fiction Urban myths

In the world today interesting and strange things often happen. Sometimes it's something happy, sometimes it is something sad. Sometimes people want to laugh about it, sometimes to cry.

In this book, "Stranger than fiction: Urban myths", there are different stories about some of these strange and interesting happenings.

The authors met in New Castle, in the north of England, in 1982 where Rick was a disk jockey and Phil was studying graphic design at the Polytechnic. They liked to hear, tell and laugh at stories together.

They invented the term 'urban myths' to describe these stories and sent to the "Guardian" newspaper for publication.

Healey and Glanville published their first collection of urban myths in book form in 1991. The book was very successful and led to three more collections being published over the next few years.

"Stranger than fiction: Urban myths" is a book of 23 short stories collected by the authors in 1980s. The authors did not invent the stories but wrote down interesting tales that had been told by other people. The stories are grouped into four themes: the nature of the human condition, accidents, crime and death. The tales are very varied some are funny, frightening or sad.

The stories mainly take place in the present day, and the characters featuring in them are not famous or heroic—just ordinary people. Many of the tales are based on interesting spoken anecdotes and strange experiences that readers may have heard at some point in their lives.

In case you're getting bored and have no idea how to manage it, you may read one of these funny stories meant to cheer you up.

I recommend you to read "Red faces at Christmas" which is a tale about mixing up houses at Christmas.

Mr. and Mrs. MacDonald got in November a letter from Tom King, Mrs. MacDonald's brother and his wife Susan, in which they were invited to celebrate Christmas together at their new house, in London.

Very happy, they accepted their invitation and drove straight to their house. Nobody was there to welcome them, but they still entered in the house even if the lights were off.

It was Christmas, they woke up for breakfast but they were confused when they saw there was another family in the kitchen and they seemed to have walked into the Browns' house.

They laughed a lot and the Browns invited them for Christmas. With red faces the MacDonalts went next door to Tom King's house to spend Christmas.

In my opinion you should read all the short stories and have fun not only watching TV or sitting and playing computer games.

Enjoy it!

Alvina Grasun, a VIII-a D

Christmas Through My Eyes

As a child, I used to dream every single night of a white Christmas. I liked summer a lot. Who doesn't? But I just couldn't stop myself from thinking of a perfect Christmas: it was the best thing to happen. I loved winter and I used to say that winter without snow is... somehow... not so... winter!

After the last year disappointment, my prayers continued with much more firmness. I wanted to make a snowman, to watch the snowflakes flying across my window and admire the embroidery of my new house- dressed-up in snow. However, nothing of those had happened in 2008, and I desperately hoped that something new would happen in 2009.

And so it was.

On December the 20th it started snowing. It was absolutely gorgeous. The roads were blocked, everyone was angry but I loved it! The snow would have soon taken control. Mission accomplished.

How my wish came true, I was now able to think of all the other details. And, as there's no place like home for Christmas, we were prepared to have fun in family, as usual. A magnificent Christmas Tree was waiting in the living room, our entire house was beautifully decorated, inside by us, and outside by the winter... Everyone was enjoying Christmas in a lively atmosphere.

Somehow, the night was beginning to look like a Christmas Eve. Sitting by the fireplace, we all said jokes and riddles, listened to carols and enjoyed our presents: Santa would have put them under the tree when we weren't looking... It was the first year when we didn't have to wait for Santa to come. We thought he might have been very busy, as long as he left our presents before the end of the night.

After such a great evening, I wish that it would be forever Christmas. I'm sure people could enjoy every single day of their life more intensely, in perfect harmony, leaving behind the mistakes, the regrets, the hurtful words and remembering their innocence...

Ioana Trambitasu a VIII-a D

Nume: Reameriște Andra

Vârstă: 11 ani

1. Bună ! Ești de acord să încercăm o „definiție”? Care ar fi primele trei cuvinte pe care le-ai spune despre tine?

În primul rând, sunt o fată ca oricare alta, ambițioasă, prietenoasă, muncitoare.

2. Ce sentiment ai avut când ai văzut că numele tău era scris pe lista căștigătorilor?

Am fost foarte bucuroasă, mi-am dat seama că munca nu a fost depusă în zadar. De asemenea, am fost mândră că am așa profesori de treabă, care m-au ajutat mult.

3. Care a fost cheia succesului tău?

Munca multă, ambiția, ajutorul din partea cadrelor didactice, a părinților, dar mai ales încrederea în forțele proprii.

4. Cu ce te ocupi în afară școlii?

Ascult muzică, petrec mult timp cu familia, prietenii, încerc să mă „deconectez”.

5. Ce ai vrea să faci în viitor?

Să studiez ASE-ul, Drept-ul, Jurnalismul.

6. Care sunt materiile pe care le preferi?

Îmi plac : matematica, limba română, geografia, limba engleză.

7. Care ar fi primul lucru pe care ai vrea să-l schimbi în viață ta?

Cred că ar fi defectele mele...

8. Cum te împaci cu prietenii și colegii tăi?

Foarte bine, sunt extraordinari.

9. Cât de mult din timpul tău îl dedici școlii și concursurilor?

Cam jumătate din timpul meu.

10. Cum te împaci cu părinții tăi?

Foarte bine. Sunt prietenii mei de nădejde. Mă ajută mereu, sunt alături de mine oricând, oriunde.

11. Pe cine ai ca model în viață?

Mama este modelul meu în viață, eroina mea.

12. Spune primele lucruri de care nu te-ai lipsi pe o insulă pustie.

Telefonul, părinții, prietenii, dar ar însemna ca insula să nu fie pustie.

13. Ce sugestii ai pentru cei care citesc acest interviu?

Să-și urmeze visul, să lupte pentru el, până când și-l vor împlini.

Interviu realizat de Ioana Miocu clasa a VI-a B

Stiați că ?

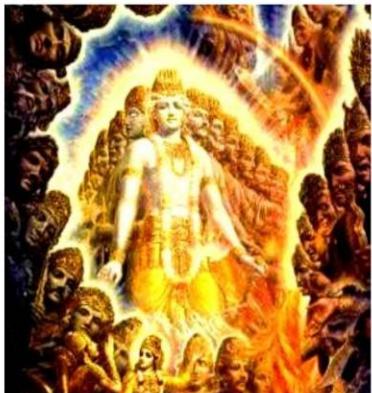

- aproximativ 170 de limbi sunt vorbite în New York? În condițiile acesta, e mai ușor să identifici limbile care nu sunt vorbite în acest oraș?
- soarele reprezintă 99,86 % din masa întregului sistem solar?
- numele capitalei STOCKHOLM înseamnă "insulă pe stâlpi"?
- pomii de Crăciun erau adinicără împodobiti cu spumă de săpun?
- înima unui colibri, la fel ca și a canarului, bată de aproape 1.000 de ori pe minut?
- cel mai luminos oraș văzut din spațiu este Las Vegas?
- Noua Zeelandă este singura țară care conține toate tipurile de climă din lume?
- furnicile nu dorm?
- lupul este unul dintre animalele cele mai inteligente și adaptabile?
- cel mai mic liliac de pe pământ are aproximativ 15 cm și trăiește în sud-vestul Thailandei?
- merele sunt mai eficiente decât cafeina pentru a te trezi dimineața?
- dacă nu-ți ar adăuga colorant la Coca-Cola, aceasta ar fi verde? Elicopterul a fost inventat în anul 1907 de francezul Paul Cornu. Primul zbor a durat doar câteva secunde?
- o persoană obisnuită trecută de 50 de ani a pierdut 5 ani din viață stând la cozi?
- Jack Mercer a fost vocea pentru Popeye Marinarul timp de 45 de ani?
- sunt mai mult de 2700 de limbi vorbite în întreaga lume?
- populația mondială de găini este aproape egală cu cea a oamenilor?
- elefantul este singurul mamifer care nu poate să sară?
- primul telescop a fost construit în 1672 de către Isaac Newton?
- oamenii nu-și pot atinge coatele cu gura?

Răsmerită Andra clasa a VI-a B

LITERATURA EGIPTEANA ANTICA SI CARTILE MORȚILOR

În literatura antică egipteană, întâlnim idei înțelepte și vizioneare. Cercetările de până acum au dezvăluit texte religioase cum ar fi ritualuri, incantații și povestiri despre facerea lumii, texte medicale, matematice, astronomice și istorice - letopisește, cronici de război. Apar, de asemenea, jurnale de călătorie și povestiri regale, povești, documente de lucru, colecții de scrisori și învățături celebre. În afară de acestea, au fost descoperite întregi colecții de scrieri care, în prezent, sunt considerate a fi documente de arhivă: înțelegeri economice sau diplomatice și altele. Printre cele mai însemnate lucrări literare se numără autobiografia Sinuheților, textele piramidelor (un grup de idei și cugetări despre mitologie și religie) sau imnul lui Achnaton, încchinat soarelui. Unice în literatura mondială sunt cărțile egiptene ale morților.

Cărțile morților sunt scrise pe papirus și conțin o colecție de incantații, care au trecut printr-un proces de dezvoltare istorică. De la începutul Noului Imperiu, în mormântul celor bogăți se așeza de asemenea, un sul cu descântece magice. Acestea trebuiau să îl ajute pe decedat pe drumul spre odihna veșnică, să îi asigure fericirea și siguranța în viața de apoi. Un loc important printre descântece era iertarea mortului de cele 42 de păcate în fața celor 42 de judecători ai judecății de apoi. Aceia care și-au permis, din punct de vedere al avuției, cartea morților, au putut astfel să se debaraseze de răspunderea păcatelor comise, ceva asemănător vechilor „indulgențe“. Acestora le aparțin și înscrisurile de pe pereții camerelor mortuare și sarcofage. Apar adeseori și texte rituale, care au fost modificate de multe ori (cunoscută este aşa-zisa Carte a schimbărilor eternității). În afară de aceasta, există înscrisuri referitoare la anumite teme, cunoscute ca ghiduri pentru viața de apoi. Cel mort obține din acestea povești pentru felul cum să se ferească de pericolele lumii morților oră de oră, în timpul când discul solar trece din orizont în orizont, în imperiul morții. Fondul Cărții morților este acela că texul religios, prezentat pe timpul vieții pământene de clerici are un efect ritual și după moarte când nu mai este nevoie de nici un fel de intermediere și de ritualuri religioase. Cartea morților este, de fapt, cea mai veche carte ilustrată din lume.

Aicoboale Ștefana, clasa a VI-a B

Pag. 24

Revista școlii "Sfânta Ana" Galați

Lumina se coboară
Din rai îndepărtat
Când moare-năia oară
Un suflet ne-mpăcat.

Și chipul său angelic
Ce în veghea mormântul,
Plângea în întuneric
Și-i umezea vezmântul.

Al nostru înger dulce
Auzind suspinul,
Se-apleacă să îl culce
Urmându-i destinal.

E-un trup făr' de suflare
Dar judecata-i dreaptă,
Căci viața-i trecătoare,
Și moartea îl aşteaptă.

Tăcerea ei divină,
Ce tămie îl apără
Ș-adioarme pe-o colină
În noaptea cea albastră.

Taftă Silvia Andreea
Clasa a VI-a D

ISSN 2069 – 7503

ISSN-L 2069 – 7503